

A borjú és az új kapu – magyar népmese

Volt egyszer egy tehén, s annak egy borja, úgy hívták, hogy Bimbó. Ez a Bimbó egy nap elcsellengett a legelőn.

Anyja váltig óvta s mondogatta:

-Vigyázz, eltévedsz, s nem leled meg a hazavezető utat!

De Bimbó nem hajlott az anyai szóra, mindegyre csak azt felelte:

- Tudom én jól az utat, ismerem én jól a kapunkat; csak végigkocogok a főutcán, csak befordulok s hetedik kapun, azon a kidőlt- bedőlt, rozzant- ócskán, s máris odahaza vagyok a jó meleg istállóban, a jászol mellett.

Addig s addig hajtogatta ezt, míg alkonyatkor egyedül maradt a legelőn, de talán még az egész kerek világon is. No n, egyet se búsult, kapta magát s hazaindult. Végigkocogott a főutcán, egészen a hetedik kapuig. Ott kellett volna várni rá annak a kidőlt bedőlt, ócska – rozzant kapunak.

De az bizony nem volt sehol. Bimbó egy újdontáj kaput látott; faragott oszlopain tarka virágok virítottak, zsindeyes tetején hanyatt esett a lenyugvó nap utolsó sugara. Ugyancsak gyönyörűséges új kapu volt, de Bimbónak jobban tetszett volna az a régi, az a rozzant, ócska. Farkát felvágta, s rúgattott végig a főutcán, hangosan bögve: kettő, három, négy, öt, hat, hét...

S amikor a héthez ért, ismét csak ott állott, ahol az imént.

Megállt Bimbó az új kapu előtt, s csak nézett, nézett keservesen.

Bemenni nem mert, elmenni félt, hát csak állt, álldogált és bámulta a kaput.

Be is alkonyodott, be is esteledett, ő csak állt és bámult.

Talán még most is ott áll, talán még most is ott bámul...

Nohát, szakasztott úgy bámul, mint borjú az új kapura.